

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Τὰ κορμιὰ μὲ τοῦ κάλλους τὴ μαγεία
Στάχτη θὰ καταντήσουνε στὸ χῶμα·
Δὲν ἔχει ἡ ζήση μπόρεση καμμία
Τὰ μάτια, τὸ χαμόγελο, τὸ στόμα,
Στὴν ἔνθεη νὰ χαρίσει Ἀθανασία.
Καὶ μόνο ἡ Τέχνη μὲ ἤχους ἢ μὲ χρῶμα,
Μάομαρο ἢ στίχο—ἀφάνταστη ἁρμονία!—
Φυσάει πνοὴ καὶ στοὺς νεκροὺς ἀκόμα!
Τὶ καὶ στοῦ τάφου τὴν πυκνὴ μαυρίλα
Θὰ νοιώθουν μυστικὴν ἀνατριχίλα
Γιὰ τὸ ἔργο τους ποῦ ἀθάνατο θὰ ζήσει·
Φτάνει μιὰ σπίθα, ὦ ναί, μιὰ σπίθα μόνη
Τὴν ψυχὴ, ποῦ κι' ὁ Χάρος δὲ νεκρῶνει,
Στὴ γήϊνη τὴ ζωὴ νάχε φλογίσει.

Σ' ΕΝΑ ΣΑΤΥΡΟ

ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΒÖCKLIN

Τῆς ἀγάπης ὁ πόθος σὲ πλανεῦει
Κι' ἀποζητᾶς τῆς σάρκας τὸ μεθύσι·
Σύγκορμον ἢ λαχτάρα σὲ κυριεῦει,
—Τῆς ἡδονῆς ἀστείρευτη εἶναι ἡ βρύση! —
Τοῦ Ἔρωτα τὸ μυστήριό ποῦ μαγεῦει,
Φλόγα τρελλὴ ζητᾶει νὰ καταλύσει,
Σὰν τὸ θεριὸ ποῦ ἀνήκουστα ἀγριεῦει
Ποθῶντας τὸ ζαρκάδι νὰ ξεσκίσει.
Πάρε τὴ σάρκα, τὴν ἀχόρταγη ὕλη
Τῆς ἡδονῆς ν' ἀδειάσεις τὸ ποτήρι·
Ρούφα τὴν μὲ τὰ μάτια, μὲ τὰ χεῖλη!
Μὰ σὰ σωθεῖ τὸ λάγνο πανηγύρι
Συντροίμμια μὲς τὴν ἔκταση τοῦ ἀπείρου.
Θὰ κοίτεται ὁ παλμὸς ὁ ἀγνὸς τοῦ οὐνεῖρου.